

již proto, že v čase placení byly říšskoněmecké marky ještě v oběhu, aniž byla hodnota jejich změněna zákonem. Další vývody odvolatelčiny o náhradě vnitřní ceny vyvrátil odvolací soud správně poukazem na nemožnost valorisace, tuzemskému právu nejen neznámé, nýbrž přímo se příčí (sr. zákon č. 187/19. a rozhodnutí č. 4662. sb. n. s.). I v dalším postačí poukaz na správné důvody uvedené odvolacím soudem. Účtovala-li žalobkyně nehledíc ke smlouvě vedle něm. marek kupní cenu též v Kč, poskytla tím nejvýše žalované straně možnost zaplatiti ji v této měně, k jiné změně kupní smlouvy tím však nedošlo. Žalovaná byla nadále ne-li povinna, zajisté oprávněna zaplatiti cenu tu v markách, neměla proto příčiny, proč by faktury pozastavila.

Čís. 6811.

Příslušnost podle §u 55, druhá věta, j. n.

Dílčí nároky z téhož skutkového a právního podkladu dlužno sečísti za účelem zjištění věcně příslušného soudu, třebas byly uplatňovány samostatnými žalobami. Jde o dílčí nároky z téhož skutkového a právního podkladu, domáháno-li se v jedné žalobě vydání sena, které si zaměstnanec nasušil na louce, jejíž užívání mu jako zaměstnanci žalovaného příslušelo, ale jež si žalovaný zaměstnavatel dal sám odvésti, n e b o zaplacení příslušného peníze, v druhé žalobě pak náhrady ostatních služebních požitků jak v hotovosti tak v přírodninách a náhrady nákladu na pozemky, jichž užívání mu příslušelo.

(Rozh. ze dne 17. února 1927, R I 51/27.)

Žalobu o vrácení 30 q sušeného sena nebo zaplacení 2.700 Kč zadal žalobce pod C I 92/26 na okresním soudě. K námitce věcné nepřislušnosti soud prvního stádia žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobce podal na žalovanou u okresního soudu dvě žaloby. Co jest právním důvodem žalobních nároků, t. j. o jaký právní poměr žalobce své nároky opírá, jest vidno ze skutkového přednesu žalobce. Žalobce tvrdí v obou žalobách, že byl po řadu let na velkostatku žalované vedoucím lesního hospodářství (žalovaná naproti tomu tvrdí, že byl obyčejným lesním hajným), že byl dne 16. dubna 1926 bez výpovědi a bez důvodu ze služby propuštěn, že však mu měla býti dána šestinedělní výpověď před skončením kalendářního čtvrtletí a že mu tedy patří služební požitky za dobu až do 30. června 1926, jichž náhrady se domáhá. Žalobce domáhá se z tohoto důvodu: a) v žalobě C I 92/26 vydání 30 q sena, které si nasušil na louce, jejíž užívání mu jako zaměstnanci žalované příslušelo, ale které si žalovaná sama dala odvézti, n e b o (alternativně) zaplacení 2.700 Kč, b) v žalobě C I 93/26 náhrady ostatních služebních požitků jak v hotovosti, tak v naturáliích do konce června

1926 a náhrady za náklad na pozemky, jichž užívání mu patřilo, kterýžto náklad však »předčasným a neoprávněným zrušením služebního poměru« byl pro něj ztracen, vše v celkové sumě 3.941 Kč 12 h, kteroužto sumu obmezil při ústním jednání na 3.041 Kč 12 h. Z tohoto děje jest již zjevné, že všechny požadavky žalobcovy jsou založeny na témže skutkovém a právním podkladu, totiž na tvrzeném předčasném a bezdůvodném zrušení služebního poměru, ať již se tento poměr posuzuje podle zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. (na který se žalobce odvolává), nebo podle předpisů občanského zákona. Marrně snažil se žalobce vyličiti věc tak, jakoby první žaloba byla žalobou vlastnickou, již prý se domáhá vrácení sena, odňatého z jeho vlastnictví, neboť i tu jest právním důvodem, z něhož toto vlastnictví se vyvozuje, zase jen smlouva služební a její předčasné zrušení, jak žalobce sám v rekursu uvedl a jak sám již v podání ve sporu C I 92/26 zdůraznil, uváděje, že jeho nároky proti žalované vznikly právě následkem jeho zaměstnání na velko- statku. I rekursní soud uznává, že »nároky žalobce mají též základ, totiž tvrzenou služební smlouvu a tvrzené její bezdůvodné porušení a z toho vzniklé náhradní nároky«; pokládá však přes to, příkloniv se k vývodům rekursu žalobcova, jednotlivé nároky za zcela samostatné — totiž jednak samostatný nárok na doplatek služného, jednak nárok na náhradu škody za náklad na pozemky, jednak nárok na vlastnictví k senu — a odkazuje na předpis §u 227 c. ř. s., podle něhož prý bylo žalobcovým právem, ale nikoli jeho povinností, shrnouti několik nároků v téže žalobě a podle něhož ostatně hromadění jest přípustno jen potud, pokud též soud jest věcně příslušný jak pro každý jednotlivý nárok, tak i pro jejich souhrn; pokládá tudíž dovolaný okresní soud za příslušný pro oba samostatnými žalobami zahájené spory. Rekursní soud jest potud na omylu, pokud přehlíží, že všechny uplatněné nároky vyvěrají z téhož skutkového i právního podkladu, že jsou to jen části jediného a jednotného nároku, které nutno vzíti v úvahu jako celek pro každou ze žalob, jimiž jsou jednotlivě uplatňovány (srv. také rozhodnutí čís. 2451 a 5222 sb. n. s.) a že zejména nelze sestřiovati pro každý jednotlivý dílčí nárok samostatný právní důvod podle toho, jakou hospodářskou újmu má odčiniti. Věc se má tak, jakoby při náhradě škody pro tělesné poškození rozložil poškozený svůj náhradní nárok proti škůdci na jednotlivé v §u 1325 obč. zák. uvedené náhrady a domáhal se samostatnými žalobami na př. náhrady za poškozený šat tvrdě, že ide o žalobu vlastnickou, za ušlý výtěžek, tvrdě, že jde o náhradu škody, za bolestné tvrdě, že ide o zvláštní nárok ze zákona a pod. Nelze tudíž použiti předpisu §u 227 c. ř. s., jehož předpokladem je hromadění různých nároků, jež nejsou ani ve skutkové ani v právní souvislosti, nýbrž nutno zde použiti předpisu §u 55 druhá věta i. n., podle níž pro příslušnost je rozhodna sumajistinné pohledávky ještě nezapravené, i když se v dotyčné žalobě žádá jen část jistinné pohledávky. Jistinou nutno tu rozuměti souhrn všech z dotyčného právního důvodu žalobcem uplatněných nároků. Nezáleží na tom, že v první žalobě žádá žalobce alternativně vydání sena, nebo zaplacení 2.700 Kč, neboť tato peněžní částka musí se při rozhodování otázky příslušnosti připočísti k ostatním částkám žadaným ve druhé žalobě (§ 56 prvý odstavec i. n.). Také na tom nezáleží, že ža-

lovaná podle svých námitek složila k soudu nějaké částky (315 Kč a 118 Kč 88 h), když žalobce o tyto částky prosbu žalobní neobmezil a když žádá v první žalobě 2.700 Kč a ve druhé žalobě 3.041 Kč 12 h. Ale, i kdyby se složené částky odpočetly, přesahuje souhrn nároků žalobcových 5.000 Kč, t. j. hranici věcné příslušnosti okresního soudu. Rozhodnutí čís. 32 sb. n. s., na něž rekursní soud odkazuje, týká se právě nároků nesouvisejících ani skutkově ani právně, tedy pravého opaku souzeného případu.

Čís. 6812.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

V tom, že se vůz pouliční dráhy srazil s chodcem a odhodil ho pod koně, dlužno spatřovati příhodu v dopravě. Jde o neodvratnou náhodu ve smyslu §u 2 zák., byl-li chodec zasažen vozem pouliční dráhy v té chvíli, když vůz pouliční dráhy ho již předjížděl, a k poranění chodce došlo jedině proto, že koně ve voze chodcem řízeném se splášili a srazili ho ku kolejím pouliční dráhy.

(Rozh. ze dne 17. února 1927, Rv I 762/26.)

Žalobce řídil nákladní povoz jako kočí, jda po levé straně vozu. Když na této straně předjížděl vůz pouliční dráhy a na pravé straně vozu přiblížilo se protijedoucí auto, splášili se koně zapřažené do vozu, vzepjali se, žalobce se dostal ke kolejím elektrické dráhy, vůz elektrické dráhy do něho narazil a pod koně ho odhodil, čímž žalobce utrpěl poranění. Žalobní nárok proti elektrickým podnikům o náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolací soud nesdílí právního názoru soudu první stolice, že v souzeném případě nejedná se o příhodu v dopravě podle §u 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. proto, že vůz elektrické dráhy mohl vůz žalobcův předejet, aniž by se při tom dotkl žalobcova vozu, a přisvědčuje odvolateli, že jde o příhodu v dopravě. Příhodou v dopravě jest v souzeném případě, že se vůz elektrické dráhy srazil s tělem žalobcovým. Při provozu pouliční dráhy jest zjevem zcela obyčejným, že chodci i vozidla se pohybují poblíž kolejí a přes ně, ale pravidelná doprava i na pouliční dráze jest možnou jen, je-li prostor, v němž se vlak pohybuje, volným. Neodstranili se překážka, jež jest v cestě volnému pohybu vozu, v čas, takže se vozidlo s ní střetne, jest to odchylka od obyčejného normálního průběhu věci. Dlužno proto v tomto případě spatřovati příhodu v dopravě v nenadálé dopravní překážce, která se v osobě žalobcově postavila v cestu nepředvídaným způsobem další volné jízdy vlaku, takže se vlak srazil s tělem žalobcovým a pod koně ho odhodil, čímž žalobce zranění utrpěl. Jest tu proto použití předpisu § 1 zák. o ručení železnic. Naproti tomu dlužno přisvědčiti soudu první stolice, že tu jest vyvíňovací důvod podle § 2 cit. zák., že úraz žalobcův způsoben byl neodvratnou náhodou. Úraz žalobcův stal se tím způsobem, že když vůz elektrické dráhy na jedné straně vůz žalobcův předjížděl a na straně druhé proti vozu žalobcovu